

Referaten uit andere Tijdschriften.

DENTAL COSMOS.

Februari 1910.

H. L. Wheeler. *De behandeling van de tanden der kinderen.*

Na een korte inleiding, waarin over het belang van de conservatieve behandeling wordt gesproken, geeft schrijver de materialen aan, die door hem gebruikt worden.

1. Gutta percha, dat hem goede diensten bewijst, ook bij het gelijktijdig vullen van 2 proximale caviteiten.

2. Cement Amalgaam.

3. Zink-oxyde en Eugenol of nagelolie.

Dit vormt een goede vulling volgens schrijver, die jaren duren kan en die ook goed kan worden aangewend op een blootliggende pulpa.

Een mengsel van:

Thymol	1
Paraform	1
Zink oxyde	2
Glycerine	qs.
ad fiat pasta,	

wordt aangewend, waar de pulpa moet worden gedood of reeds is afgestorven.

Verlag van de Commissie van wetenschappelijk onderzoek. Dental Society, State of New-York.

Onderzoek over het ontstaan van „placques” en „caries” in verband met speeksel.

116 reageerbuisjes werden geocculeerd. Bij 40 daarvan werd KCNS toegevoegd.

Resultaat:

De groei der placques, in de busjes met KCNS, verhield zich tot die zonder KCNS als 1—6. Bovendien waren de placques in de busjes met KCNS kleiner en minder ontwikkeld.

G. F. Bowman. *Eenige valsche begrippen in orthodontie.*

Schrijver veroordeelt als verkeerd:

1. Waar men den patiënt laat wachten met behandeling, tot alle tanden zijn verschenen.
2. Waar men extraheeren wil voor regulatie.
3. Waar men erfelijkheid, d.w.z. het overerven van kleine kaken van één, en van groote tanden van een ander ouder, als oorzaak van malocclusie aanneemt.
4. Waar men retentie als het gemakkelijkst onderdeel beschouwt. Volgens schrijver is dit het moeilijkste vraagstuk.

Perry over „Ethics”.

Gysi's Articulatie-probleem wordt vervolgd.

Walkner beschrijft een geval van alveolair absces met uitgebreide necrosis.

Ebersole. Het aanwenden van goede zakelijke principes in de tandheelk. praktijk.

DENTAL COSMOS.

Maart 1910.

Edw. H. Angle. *Bone growing.*

In dit artikel bewijst Angle met eenige illustraties van modellen, hoe na volbrachte regulatie, been-substantie werd gevormd, waar die ontbrak, die de tanden in hun nieuwe stelling deed vaststaan. De groei van dit been wordt in de hand gewerkt door lichte mechanische prikkels. Om deze te behouden en te bevorderen, raadt Angle een z.g. „working-retainer” aan die beschreven wordt en afgebeeld, waarbij de tanden wel op hun plaats worden vastgehouden, maar tevens labiaalwaarts een lichten druk ondervinden, waardoor de beoogde prikkel bereikt wordt.

Carpenter. Verslag van twee gevallen van dentigereuse cysten.

Doubleday. *Chemische veranderingen der voedingsstoffen gedurende de spijsvertering.*

Uit dit eenigszins Amerikaansch artikel valt weinig te besluiten. De goede afbeeldingen van microscopische preparaten zijn wel interessant.

Gregg. *Het vermijden van pijn bij tandheelkundige operaties.*

Het gebruik van lachgas wordt aangeraden en besproken, eveneens de hoogedrukspuit voor cocaïne-injecties door het tandbeen.

VAN DEN BROEK.

DEUTSCHE MONATSCHRIFT FÜR
ZAHNHEILKUNDE.

Februari 1910.

Bünte en Moral. „Onderzoekingen over den osmotischen druk van eenigen anaesthetica.”

Als men vreemde stoffen in het lichaam invoert, is het, als osmose een rol speelt, om de werking te kunnen beoordeelen natuurlijk van belang kennis te dragen van de geaardheid der membranen. Schr. nemen aan, dat de meeste membranen in het menschelijk lichaam zich wat permeabiliteit aangaat; evenzoo gedragen als die der roode bloedlichaampjes, dus z. g. n. semipermeabel zijn. Het artikel bevat een lange lijst van de meest gebruikelijke anaesthetica met opgave hunner gemiddelde vriespuntsverlaging, en met deze, soms sterk van de norm 0.56° afwijkende, cijfers voor een groot deel tevens hunne veroordeeling.

Resumeerende, komen schrijvers tot de volgende, hier en daar causaal verband toonende, stellingen:

1. Het membraan der roode bloedlichaampjes is voor novocaïne, tropacocaïne enz. volkomen permeabel.
2. Een novocaïne-oplossing enz. kan op de bloedlichaampjes nooit een osmotischen druk uitoefenen.
3. Novocaïne moet, zal de te injecteeren vloeistof voor de bloedlichaampjes isotonisch zijn, opgelost worden in 0.92 % keukenzoutsolutie.
4. Novocaïne werkt in geringe mate haemolisch, welke eigenschap echter in 0.92 % keukenzoutoplossing, als de novocaïne in niet te sterke concentratie aanwezig is, totaal verdwijnt.
5. Oplossingen van novocaïne in 0.625 % keukenzoutsolutie veroorzaken géén haemolyse maar een zwellen van de bloedlichaampjes. Bij lang staan van het praeparaat

zijn evenwel duidelijke teekenen van beginnende haemolyse waar te nemen.

6. Bevat eene novocaïne keukenzoutoplossing nog slechts 0.600 % NaCl of minder, dan begint haemolyse op te treden.

7. De in het Beckmannsche apparaat gevonden waarden voor vriespuntsverlaging van eene novocaïne-keukenzout-oplossing kunnen niet zonder meer op osmotischen druk voor bloedlichaampjes omgerekend worden.

8. Bij de novocaïne-keukenzout-oplossing mag geen alkali (ook geen alkalisch reageerend zout) worden toegevoegd omdat daardoor de novocaïne neergeslagen wordt.

9. De 2 % novocaïne-oplossing kan zonder invloed op hare werking tot 1½ % verminderd worden. Bij kinderen en zwakke personen zelfs tot op 0.5 %.

10. Schadelijke stoffen bevattende oplossingen zijn voor injectie onbruikbaar. Tot dezen behoort ook de alcohol-aether injectie (naar Eckstein) omdat zij de bloedlichaampjes doet coaguleeren.

11. De door ons als resultaat onzer onderzoekingen samengestelde 1.5 % en 0.5 % novocaïne-keukenzout-thymol-oplossingen, voldoen aan alle te stellen eischen, zoowel in practisch als in theoretisch opzicht. Hun osmotische druk is gelijk aan die in het weefsel, zij werken op roode bloedlichaampjes niet haemolitisch in en veroorzaken geen weefselbeschadiging.

Prof. Willinger (Berlijn), geeft algemeene beschouwingen en casuïstiek over de aetiologie van gezwel-vorming in den mond, zonder evenwel tot vast-omlijnde conclusies te komen.

P. Adloff. „Nieuwe studiën over het gebit der recente en diluviale menschenrassen”. Publicatie van onderzoekingen, voor den anthropoloog interessant en te volgen, met in 't kort als resultaten:

De opvallende grootte der pulpa-kamers bij de tanden der diluviale menschenrassen is een gemeenschappelijke primitieve eigenschap, welke op gelijke wijze bij de tanden van het melkgebit, in geringere mate bij de primitieve volken voorkomt.

Uit al het gevondene schijnt met zekerheid te blijken dat de z.g.n. homo primigenius van K r a p i n a een bijzonder scherp onderscheiden menschevorm representeert, welke sedert lang is uitgestorven en in geen directe verwantschap staat met den recenten mensch.

Boekbesprekingen.

Gromann, Zahnärztlich-zahntechnisches Jahrbuch 1910; **Witzel**, Atlas der Zahnheilkunde in stereoskopischen Bildern; **Prinz**, Dental Materia medica and Therapeutics; **Förster**, Die Preuszische Gebührenordnung für approbirierte Ärzte und Zahnärzte; **Fournier**, Sekundaire Spätsyphilis.

Uittreksels. Kleine mededeelingen.

DEUTSCHE MONATSCHRIFT FÜR
ZAHNHEILKUNDE.

Maart 1910.

Felix Zimmerman: „Aard en werking der pyocyanaase en hare aanwending in de tandheelkunde.”

De bacterium pyoceaneum vormt een proteolytisch enzym, dat als heteroforme nuclease het protoplasma van zeer vele saprophytische en ook pathogene micro-organismen oplost en aldus als een desinfectans kan werken. Uit experimenten in vitro en in vivo beiden blijken deze bactericide eigenschappen ten duidelijkste. Bovendien lost pyocyanaase

de verschillende pathologische eiwitsoorten en cellen van het weefsel op zonder het gezonde weefsel zelf aan te tasten of eene schors te vormen. Een belangrijk voordeel boven de chemische désinfecteerende middelen dus.

Men wendt vooralsnog pyocyanase in hoofdzaak lokaal aan, en wel door indruppelen, penseelen, verband of tampon en eindelijk als spray. Voor subcutane injecties, tot nog toe zonder definitief resultaat, zou men het praeparaat door dialyse van zijn groote zoutrijkdom moeten bevrijden.

Mond- en tandziekten, waarvoor de pyocyanase-therapie in aanmerking zou komen, zijn alle soorten van tandvleeschontstekingen, ziekten van de tandkassen en in 't bijzonder van pyorrhoea alveolaris.

Z. paste in enkele dezer gevallen pyocyanase toe en met uitstekend resultaat.

Omtrent het doorspuiten van fistels met dit middel heeft hij nog niet voldoende ervaring verzameld om reeds nu te berichten.

Erich Feiler: „*Massage van tandvleesch en kaak.*”

Na overzicht van de literatuur vertelt F. ons over zijne methode, die hij van Partsch overnam, en over de resultaten. De wijsvinger wordt met een laag watten omwikkeld en in een antisepticum gedoopt. (3 % H_2O_2). Hiermee wordt het tandvleesch op alle plaatsen 10 à 12 maal ter dege gewreven en bewerkt. Gunstige resultaten werden verkregen bij gingivitiden; bemoeilijkt doorbreken van den derden molaar; pyorrhoea alveolaris; voor en na extractie, om sterk bloeden te voorkomen en de wonden spoediger te doen heelen en ter resorptie van scherpe beenkanten.

Over massage-experimenten met het doel de tijdsduur voor het dragen van retentieapparaten te verkorten, zal nog bericht woren.

Hesse (Jena). „*Gingivitis hypertrophica en een geval van symmetrische kaakfibromen, resp. -osteofibromen.*”

Euler: „*Verdere bijdragen over het voorkomen van cement in de wortelkanalen.*”

Als resumé formuleert Euler de volgende stellingen:

1. Is niet aan te nemen, dat reeds uitgebreide resorptie voorafging en toont de pulpa (of een deel hiervan) bij voldoende voeding nog wezenlijke bestanddeelen van de vroegere samenstelling, dan zou eene eventueele cement-nieuwvorming in het wortelkanaal als product van metaplasie op te vatten zijn.

2. Is de pulpa weliswaar niet vergaan, maar toch onder verlies der essentieele bestanddeelen sterk geatrophieerd, dan kan door het foramen apicale nieuw weefsel binnen dringen, dat de atrophische pulpa aan kant of in elkander dringt, en wel eerst resorptie veroorzaakt maar dan appositie laat volgen. De eventueel in het atrophische weefsel nog voorhanden vaten kunnen hierbij weer dienst doen,

3. Is de pulpa voor de vorming van nieuwe osteoïde substantie volkomen vergaan, dan kan van het foramen apicale uit een volkomen vervanging door naar binnen woekereend weefsel plaats vinden; dit verschaft zich door resorptie eerst een bredere toegang en een ruimer bedding en voert later tot appositie.

4. Bijzonderheden zijn over de oorzaken van dit volstrekt niet zeldzame verschijnsel op het oogenblik nog niet bekend; er valt evenwel niet aan te twijfelen dat periostale irritatie een belangrijke rol speelt.

Alfred Lichtwitz: „*De kennis van het inwendige der tanden bij de oude Joden*”. In deze bijdrage tot de geschiedenis der tandheekkunde wil de auteur uit Richteren XV vs. 19, bewezen hebben, dat den Joden reeds meer dan 1000 jaren vóór Galenus bekend was, wat hij als eerste heette te leeren.

Brandes: „*Over Orthonal*”. Orthonal bestaat uit 0.5 cocaïne, 0.75 Alipine, Adrenaline 6.0 (1 : 10 000); physiologische keukenzoutoplossing ad 100.

Schr. heeft dit preparaat klinisch onderzocht en is over de resultaten zeer tevreden.

Hjalmar Carlson is met zijn collega **Bensow** bij hunnen collega **Fischer** te Greifswald op visite geweest om **Fischer's** methode voor lokaal-anaesthesie door dezen persoonlijk te zien uitvoeren en vertelt ons enthousiast van zijne ervaringen.

Boekbesprekingen.

„Ueber Ermüdungsstoffe”, **W. Weichart**, 1910; „Lehrbuch der Orthodontie”, **W. Pfaff**, 2^{te} Auflage. 1908.

Uittreksels, kleine mededeelingen.

B. R. B.